

NAGY GÁBOR
Búgócsiga

*Mi lehettem más: kocsmai kaland,
söntés-sóvárgás. Elidőzött
a szemedből csorgó delirium
a tíz éve látott fiún.*

*S te: félvilági kéjenc? Szószegődő
mindent-visszavonó? Hol szigorúnak,
hol meg láttalak szertelennek,
így is, úgy is tengődöm csak, telengek*

*azóta, lassuló búgócsiga,
mely szédülésig pörgetve csak arra
vár: egy ujj megállítsa végre,
vagy bukjon át a forgó mindenségbe.*

Terápia

*Jó dolgomban folyton csak várok,
már azt sem tudom, hogy miért – s kire:
nem rémiszti meredély, árok,
akinek nincsen senkije,
nincs is hova felhágnia, leesnie.*

*Már megtéveszt, ha van, az angyal,
szeszélyes, kegyosztó kísértetem,
levedlett gyíkbőrrel, varanggyal
csábít, buján bújócskázik velem –
s tömve a szája faggyal.*

*Szerussz, barátom, térj magadhoz,
ragaszkodj a fészlő hétköznaphoz,
adj hálát az égnek, ne feleselj:
az elvétett tegnap új holnapot hoz,
s ha lázadnál, sört töménnyel keverj.*

*Hinném bár, amit szuggerálok,
dédelgetem az árvaságot,
s figyelem, mikor reccsen a kredenc.
Ha a hangot magaddal megtalálod,
még győztes is lehetsz.*

*Vagy mint egy kancsó savanyú bort:
fenékgig üríteni hóbort
a csapra vert kudarcot. Így leszek
hulló angyal szárnyain hófolt,
eloszlik inyemen az ecet.*

*Ez csak egy közhelyes panaszdal,
de túlteng benne az ambíció,
hogy dalban siránkozni jó,
hogy minden ócska rim vigasztal,
hogy minden pohár újabb stáció,
s tovább taszít vagy egy arasszal.*

Körkörös

Ugyanabban a cipőben járok
 lassan két éve pedig a bőr
 félcipőt amelyben eltévedtem
 Tokaj folyóparti erdeiben
 három hónap után először
 viselem még mindig nem sikerült
 a rászáradt sárból kivakarni illetve
 a sárral együtt némi bőr is lekopott
 most is mintha nem az aszfalt-város
 de a lápos kültelkek
 azonosíthatatlan tereptárgyai között
 támoltyognék elveszítve a biztos
 talajt lábam alól kételkedem
 a folytatás értelmében mert hová
 is ha örökösen csak körkörös
 és akik keresnek kétségbeesnek
 s én meg nem tudom elfogadni
 közelségüket oly erős bennem a vágy
 hogy szeressenek hogy ne csak úgy szeressenek
 oly fából faragtak hogy a magam
 iránti gyanakvásban hajlíthatatlan
 vagyok s ez nem válik dicséretemre
 hasznomra legalábbis semmiképp sem
 pedig én volnék a Mosoly Hercege
 a Szakadjon-a-Húr-Bonviván
 legjobb álmaimban amikor nem csak
 új vizeken járok de a reggel is
 reményt remegtet a hézagos
 redőny-közökben noha a
 redőny is csak önmagába össze
 és önmagából szét ugyanaz
 a körkörös örökre- és eleve-
 elrendelés mozgatja amikor
 magától mint egy guillotine
 csúszik rá az ablakon kidugott
 fejemre holott már rég elvesztettem
 azt is mert amikor világos fejjel kellett
 volna gondolkodnom túldobbant
 bennem a szív szakadt a húr
 és hogy is lehetnék úr a hirtelenségen
 amikor józanul megfontoltan
 már magamban magammal sem tudok
 beszélgetni minden második gondolatom
 szégyen szitok káromlás átok
 s minden léptem ugyanabba a gödörbe
 vezet hisz már lassan két éve
 ugyanabban a cipőben járok